

РЕШЕНИЕ

№ 2402

гр. София, 03.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 06.04.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Антоанета Аргирова

Мирослава Керимова

при участието на секретаря Ц.Митакева и при участието на прокурора Я.Димитров, като разгледа дело номер **10656** по описа за **2011** година докладвано от съдия Пламен Горелски, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба от управителя на [фирма] М. Д. Д., против Решение от 26.10.2011 г. на Софийски районен съд, НО, 22^{-ри} състав, постановено по НАХД № 6517/2011 г. С решението е потвърдено издаденото от директора на Дирекция „Инспекция по труда” - С. Наказателно постановление № 22-2202320/19.11.2010 г., с което на Д., в качеството му на управител на дружеството е наложено административно наказание „глоба” в размер на 1 000 лв., на основание чл. 413, ал. 2 от Кодекса на труда, за това, че към 22.10.2010 г. не е застраховал за риска „трудова злополука” работещите в производствената база, находяща се в [населено място], на [улица], № 6, с което не е изпълнил задължението по чл. 2, ал. 1 от Наредбата за задължителното застраховане на работниците и служителите за риска „трудова злополука”.

В съдебното заседание касаторът се явява лично и поддържа жалбата си, с която оспорва свидетелските показания и преповтаря доводите, изложени в жалбата срещу НП.

Ответникът, чрез юрисконсулт оспорва жалбата, със становище за правилност и законосъобразност на оспореното решение.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура намира жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД в настоящия касационен състав, след като

прецени приложените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, намира за установено следното.

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК, вр. чл. 63, ал.1, изр. второ ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима.

Предвид разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК касационната инстанция е обвързана с посочените в жалбата пороци на решението. За валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон касационният съд следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания.

С АУАН, въз основа на който директорът на Д. „ИТ”- С. е издал наказателното постановление, е ангажирана административнонаказателна отговорност на касатора, в качеството му на управител на едноличното ООД за това, че не е изпълнил задължението по чл. 2, ал. 1 от Наредбата за задължителното застраховане на работниците и служителите за риска „трудова злополука”.

Фактическите обстоятелства, които въззивният съд е приел за установени не са спорни, поради което настоящият състав на касационната инстанция не намира за нужно да ги излага отново. Въззивният съд е приел, че: дружеството извършва икономическа дейност с коефициент на трудов травматизъм, по – висок от средния, АУАН и НП са издадени от компетентни органи, като не са допуснати „съществени процесуални или материално-правни нарушения”.

Решението по същество е правилно.

Неизпълнението от страна на работодателя, на задълженията за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд има за последица налагане на имуществена санкция или глоба, в размер от 1 500 лева до 15 000 лева, а на виновното длъжностно лице – глоба от 1 000 до 10 000 лева. С разпоредбата на чл. 52 от специалния закон – Законът за здравословни и безопасни условия на труд, на Министерският съвет е възложено да определи условията и реда за задължително застраховане за риска „трудова злополука”, на работещите, извършващи работа, при която съществува опасност за живота и здравето им. Това е направено с приетата с ПМС № 24/2006 г. Наредба за задължителното застраховане на работниците и служителите за риска „трудова злополука”, ал. 1 на чл. 2 от която определя, че на задължително застраховане подлежат работниците и служителите, които извършват работа в основната и спомагателната дейност на предприятия, принадлежащи към икономическа дейност с трудов травматизъм, равен или по-висок от средния за страната. Според параграф единствен от постановлението, с което е приета наредбата, „Коефициентът за трудов травматизъм се определя ежегодно от министъра на труда и социалната политика по икономически дейности по данни на Националния осигурителен институт от информационната система за трудови злополуки и се обнародва в „Държавен вестник”. Със Заповед № РД-01-871 от 12.10.2009 г. (обн., ДВ, бр. 89 от 10.11.2009 г.) министърът на труда и социалната политика е определил коефициент на трудов травматизъм по икономически дейности, за прилагане през 2010 г. – годината, през която с АУАН е констатирано такова от страна на едноличния собственик и управител на [фирма]. В заповедта, втв формата на таблица са изброени отделни икономически дейности, посочен е съответният код, съгласно Класификацията на икономическите дейности за 2008 г., както и „Коефициент на трудов травматизъм

Ктт (+инв.и см.) чл. 55, ал.1” . Икономическите дейности, предвид съдържанието на

класификацията им, не са изброени изчерпателно в заповедта. С пореден номер 26 е посочена икономическа дейност: „производство, неклассифицирано другаде”, с номер 32 от Класификацията на икономическите дейности и с коефициент на трудов травматизъм – 1, 57. В края на таблицата е посочен среден коефициент на трудов травматизъм за страната – 1. 03, който очевидно е по – висок от коефициента за икономическата дейност: „производство, неклассифицирано другаде”, с номер 32 от Класификацията на икономическите дейности. Производствената (икономическа дейност), която извършва дружеството „Л.” е свързана с изработване на стъклопакети с готови стъкла и газ „аргон”. Тази дейност не е посочена изрично в класификатора, поради което съответства на определението „производство, неклассифицирано другаде”, с номер 32 от Класификацията на икономическите дейности и с коефициент на трудов травматизъм – 1, 57.

Анализът на горните норми налага извода, че волята на законодателя, чрез възлагане на МС е, всички икономически дейности на практика да подлежат на задължително застраховане за риска „трудова злополука”, винаги когато коефициентът на трудов травматизъм е по – висок от средния за страната, който се определя ежегодно със заповедта на министъра, по данни на Националния осигурителен институт, от информационната система за трудови злополуки. За това, работниците и служителите на [фирма], които са изпълнявали дейности в производствената база, са подлежали на задължително застраховане по реда на Глава втора от Наредбата за задължителното застраховане на работниците и служителите за риска „трудова злополука”. Като не е сторил това, едноличният собственик и работодател М. Д. Д., чрез бездействие е осъществил състава на административното нарушение, по смисъла на чл. 413, ал. 2 КТ. Потвърждавайки НП въззивният съд е постановил правилен съдебен акт, който следва да бъде оставен в сила.

Водим от горните съображения и на основание чл. 221, ал. 2, вр. ал 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изречение второ ЗАНН, Административен съд София - град, VI - ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 26.10.2011 г. на Софийски районен съд, НО, 22 - ри състав, по НАХД № 6517/2011 г.

Касационното решение е окончателно и не подлежи на обжалване, и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:.....

ЧЛЕНОВЕ: 1.....

2.

